

Boek 26.

De blauwe Ridder.

+ De bloeddag van Eikenbroek +

Hoofdstuk 1 – De laatste waarschuwing

Fort Grensvale was opnieuw gevuld met het geluid van soldaten. Op de binnenplaats werden paarden verzorgd, bij de palissade wisselden wachters elkaar af en vanuit de keuken trok de geur van warm brood door de koude avondlucht. Nu Thomas met zijn laatste manschappen uit Riverveld was teruggekeerd, telde het garnizoen honderdzestig soldaten. Toch voelde hij geen rust. De gevangenneming van de Grijze Valk en het terugvinden van de laatste goudvoorraad hadden een einde moeten maken aan Roys netwerk, maar één gevangene had tijdens de reis naar Grensvale iets gezegd wat Thomas niet kon vergeten.

De man zat in een kleine bewaakte kamer naast het voorraadgebouw. Zijn handen waren geboeid en zijn gezicht droeg de vermoeidheid van iemand die wist dat zijn vroegere meesters hem niet meer konden helpen. Twee Witte Boom-soldaten stonden bij de deur toen Thomas binnenging. Hij legde zijn handschoenen op tafel en bleef tegenover de gevangene staan. 'In Riverveld zei u dat de Grijze Valk niet de laatste was,' begon hij. 'Ik wil weten wie er nog vrij rondloopt.' De man keek naar de witte boom op Thomas' wapenrok en glimlachte zonder vreugde. 'U denkt nog altijd dat dit om namen gaat.'

Thomas liet zich niet uitdagen. 'Het gaat om mensen die gevaar lopen.'

'Dat is juist wat zij willen.' De gevangene boog iets naar voren. 'Het goud is verloren. De Grijze Valk zit gevangen en Riverveld gehoorzaamt niet langer aan mannen zoals wij. De overgeblevenen kunnen geen provincie meer kopen en geen leger meer betalen. Zij hebben niets meer te winnen.' Even zweeg hij. 'Maar een mens die niets meer kan winnen, kan nog altijd besluiten iemand anders alles te laten verliezen.'

In Thomas' borst trok iets samen, maar zijn gezicht bleef beheerst. 'Wie willen zij treffen?'

'U.' De man sprak het zacht uit. 'Niet met een zwaard op een open veld. Dat zou te eenvoudig zijn. Ze willen dat u begrijpt hoe het voelt wanneer al uw moed te laat komt. Wanneer uw titel niets betekent en uw soldaten de mensen die u liefhebt niet meer kunnen redden.'

Anne verscheen onmiddellijk in Thomas' gedachten: haar lange donkere krullen, haar hand tegen zijn wang bij hun afscheid en de vaste blik waarmee zij hem had beloofd terug te keren. Zij was in Eikenbroek, samen met Jara, Marcus en tien van zijn trouwste soldaten. Marcus zou haar met zijn leven beschermen. Thomas wist dat, maar kennis kon angst niet altijd tot zwijgen brengen. Daarna dacht hij aan boer Willem, zijn moeder, koning Karel, prins Willem, Lucas, Mia en alle mensen die onder de Witte Boom veiligheid zochten.

Thomas plaatste beide handen op de tafel. 'Waar zijn ze?'

De gevangene schudde langzaam zijn hoofd. 'Dat weet ik niet. Maar ze kennen u, Blauwe Ridder. Ze weten dat goud voor u nooit het belangrijkste is geweest.'

Buiten klonk de avondhoorn. Thomas pakte zijn handschoenen op en liep naar de deur, maar daar hield de stem van de man hem nog eenmaal tegen.

'U hebt ons netwerk gebroken,' zei hij. 'Nu zullen de laatsten proberen uw hart te breken.'

Hoofdstuk 2 – Thuiskomen in Eikenbroek

De laatste bocht in de weg bracht de boerderij van Willem in zicht. Het lage dak lag tussen de oude eiken alsof het daar altijd had gewacht, met dunne rook boven de schoorsteen en kippen die tussen het hek en de schuur rondscharrelden. Anne hield haar paard in en voelde haar keel dichttrekken. Zij had door verwoeste dorpen gereden, gewonden verzorgd en naast Thomas beslissingen genomen die vele levens raakten. Toch was één blik op haar ouderlijk huis genoeg om haar weer het meisje te laten voelen dat hier ooit met modder aan haar rok over het erf had gerend.

De voordeur ging open voordat de kleine stoet het hek bereikte. Boer Willem kwam naar buiten zonder zijn jas vast te maken. Hij bleef eerst staan, alsof hij met eigen ogen wilde vaststellen dat zij werkelijk was teruggekeerd, maar daarna liep hij zo snel op haar af dat Anne nauwelijks tijd kreeg om uit het zadel te klimmen. Zijn armen sloten zich stevig om haar heen. Anne drukte haar gezicht tegen zijn schouder en hield hem vast. Willem zei niets. Zijn ruwe hand lag tegen haar achterhoofd en toen hij uiteindelijk afstand nam, glansden zijn ogen.

‘Je hebt er lang over gedaan,’ zei hij met een glimlach die zijn ontroering moest verbergen.

‘Er lag nogal wat werk tussen Riverveld en hier,’ antwoordde Anne zacht.

Willem bekeek haar alsof hij tegelijk naar zijn dochter en naar een onbekende vrouw keek. ‘Dat zie ik.’ Pas toen richtte hij zich tot de anderen. Jara stond een paar passen achter Anne, zichtbaar onzeker bij haar terugkeer naar het dorp waar zoveel herinneringen lagen. Willem begroette haar zonder aarzeling en legde een hand op haar schouder. ‘Ook jij bent welkom. Zolang je hier bent, hoef je niet te vragen of je ergens mag blijven.’ Jara knikte, maar haar dankbare glimlach brak bijna onder de woorden. Marcus wachtte naast de paarden totdat Willem hem de hand toestak. De tien Witte Boom-soldaten mochten hun paarden in de oude weide zetten. Marcus verdeelde rustig de wachten en plaatste twee mannen bij het erf, zonder van Willems boerderij een legerplaats te maken.

Binnen leek alles kleiner dan Anne het zich herinnerde. De houten tafel droeg nog dezelfde inkervingen, kruiden hingen te drogen boven het vuur en bij het raam stond de bank waarop Willem vroeger zijn laarzen herstelde. Zelfs de geur van brood, rook en gedroogde appels was hetzelfde. Anne streek over de tafelrand, maar zag in gedachten andere tafels: kaarten van Riverveld, lijsten met gewonden en goud dat onder getuigen werd geteld.

Willem zette een kom voor haar neer. ‘Je kijkt alsof je thuis bent en het toch opnieuw moet leren kennen.’

Anne keek naar haar vader. ‘Misschien moet ik vooral opnieuw leren wie ik hier ben.’

‘Mijn dochter,’ antwoordde hij eenvoudig. ‘Wat je daarbuiten ook geworden bent.’

Anne glimlachte, maar dacht aan Thomas en aan de kus waarmee zij afscheid hadden genomen.

Eikenbroek was nog altijd haar oorsprong. Thomas was haar toekomst. Voor het eerst begreep zij dat haar hart niet tussen twee plaatsen hoefde te kiezen om in beide thuis te zijn.